

aan 't wiel, zoo raast 't rad over de klinkers. Wie de ponnie gekend heeft, die kan getuigen of 't ding niet den geest van 'n hackney over zich had. Wie hem in z'n goeie dagen over de straat zag gaan, weet, wat voor roffel de mekaniëk van z'n pooten — hij smeeet de knieën hooger dan 't gareel — wat voor roffel de mekaniëk van z'n pooten op de straatsteenën placht te slaan. Toen — het paard, de man en de wagen waren niets dan gang, vaart. De menschen op straat stoven uit elkaar als musschen voor 't onweer. Zoo ging dat de Nijstad over, recht op de haven af.

. . . . Kan, wie er bij gestaan heeft, vergeten, den donder van het „Hoo” dat over de kaai loeide, toen de Baard het ondieer bij den teugel greep? Bij den teugel vatte? Hij sprong het paard bij den kop op, zijn vuist gehakt in den manenkam. Zoo trok hij den kop naar den grond en bracht het dier tot staan. Het geslacht dat na ons komt mag zeggen naar wat voor stemmen de Baard en zijns gelijken luisteren. Het leek of de duivel van het paard in hem gevaren was. Dat was geen mensch meer, die den rillenden stalknecht uit de kar beurde. Wij stonden er bij. De besten onder ons mogen begrepen hebben aan zijn vertrokken mond wat een natuur als de zijne dag aan dag aan de dingen, aan de wereld lijdt. Zijn oogen waren groot en er lag een floers over.

Hij stond rechtop in de kar, de zweep in de hand. „Los” commandeert hij. Het beest rilt, schudt de flank, haalt den adem in den heeten trechter van zijn rosse neusgaten, het lijkt of er bloed in staat.

„Vooruit.” Het dier hoort de stem; legt de ooren plat; de menschen gaan op zij; zal hij zoo de haven inrijden?

Daar gaat het paard. Stap, en stap en stap. Niet het paard stelt de pooten op de steenen, maar de wil van den demon in de kar. Daar wendt de Baard de kar pal voor de rechte kaai. Wat is het gevaar voor dezen mensch? Leeft hij van het voedsel dat van den overkant gereikt wordt, evengoed als Jan Wiersma, de Koksiaan, die er bij staat, overwonnen? God wijze ieder het pad dat boven ons uitvoert, naar Hem op.

Daar gaat hij. Hij houdt de teugels strak. Nu slaat hij het dier langs de bezweete schoft. Het dier veert op. Het is gekalmeerd . . . .